

Muziek moet voor velen welluidend, mooi en rustgevend zijn. Maar niet iedereen zit op kabbelende meditatiemuziekjes te wachten. En voor een beetje spanning in de muziek is wrijving nodig, noten die schuren, die schreeuwen om een oplossing. Met andere woorden: dissonanten. Nu is het idee over de dissonant in de loop der eeuwen behoorlijk veranderd. Waar Carlo Gesualdo volkomen onbegrijpelijk was voor zijn barokke tijdgenoten en Beethoven zijn publiek nog schokte met het brutale begin van zijn *Eerste symfonie* (voor de enigszins harmonisch onderlegden: deze symfonie begint zomaar vanuit het niets met een knetterend dominantseptiemakkoord), kon Erik Satie aan het begin van de twintigste eeuw het meest onbestemde interval van de Westerse muziekgeschiedenis, de tritonus, onbekommerd een heel werk laten domineren. Daarom een geheel subjectief overzicht van de meest dissonante muziek door de eeuwen heen.

